

MARKUS ZUSAK

autor bestselleru Zlodějka knih

Posel

MARKUS ZUSAK

Posel

MARKUS ZUSAK

Posel

ARGO

Přeložila Lucie Simerová

Czech edition © Argo, 2012, 2016

The Messenger

Copyright © Markus Zusak 2002

Translation © Lucie Simerová, 2012

Cover art © Nikkarin, 2012

ISBN 978-80-257-0510-0 (váz.)

ISBN 978-80-257-1948-0 (e-kniha)

Twitter: @Markus_Zusak

Facebook: /markuszusak

Instagram: @markuszusak

Tumblr: www.zusakbooks.com

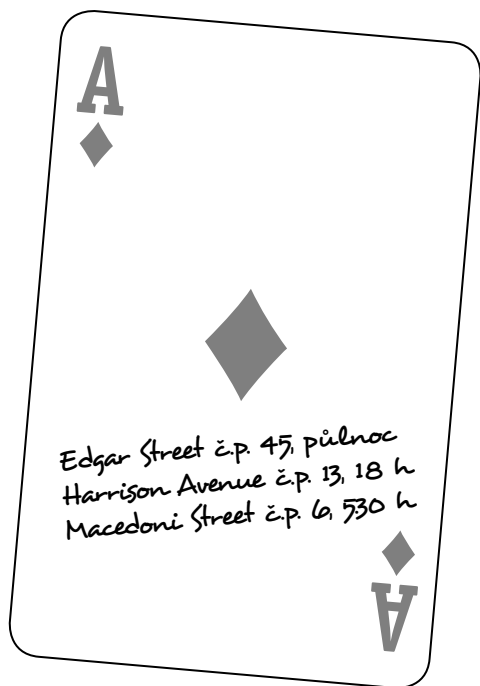
Join in the conversation about I am the Messenger with #EdKennedy.

Scoutovi

PODĚKOVÁNÍ

Mé díky patří přátelům z Baycrew, Radě provozovatelů taxislužby v Novém Jižním Walesu a Anně McFarlaneové za znalecké dobrozdání a upřímný zájem.

Část první: První poselství

A loupežný přepadení

Pistolník – je nemožnej.

Vím to já.

Ví to on.

Ví to celá banka.

Dokonce i můj nejlepší kámoš Marvin to ví, a ten je ještě nemožnější než sám pistolník.

Nejhorší na tom všem je, že Marvovo auto stojí venku v patnáctiminutový parkovací zóně. Všichni ležíme ksich-tem na podlaze a autu už zbejvá jenom pár minut.

„Ten chlápek by sebou moh trochu mrsknout,“ prohodím.

„Já vim,“ odpoví mi Marv šeptem, „už toho mám plný zuby.“ Jeho hlas se ozejvá z hlubin podlahy. „Dostanu kvůli tomu nemožnému kreténovi pokutu. Já už si další pokutu nemůžu dovolit, Ede.“

„Ta kára za to ani nestojí.“

„Cože?“

Teď už se na mě Marv dívá. Tuším, že se začíná zvedat. Urazil se. Jestli Marv něco nesnese, tak aby někdo kydal na jeho auto. Zopakuje otázku.

„Cos to řek, Ede?“

„Řek jsem,“ šeptám, „že za tu pokutu ani nestojí, Marve.“
„Hele,“ spustí, „já snesu hodně, Ede, ale...“

Vypustím, co říká, protože upřímně řečeno, jakmile Marv začne o svém autě, je to děsnej voprz. Mele a mele, jako malej harant, a to mu nedávno bylo dvacet, kristepane.

Vydrží mu to zhruba další minutu, až ho musím rázně utnout.

„Marve,“ upozorním ho, „to auto je pro vostudu, jasný? Dyť ani nemá ruční brzdu – stojí tam venku zapřený o dvě cihly za zadníma kolama.“ Snažím se mluvit co možná potichu. „Z poloviny případů se vůbec nenamáháš ho zamknout. Nejspíš doufáš, že ho někdo čórne, aby sis moh vybrat pojistku.“

„Neni pojištěný.“

„Jasně.“

„V pojišťovně říkali, že to nemá cenu.“

„To je pochopitelný.“

V tu chvíli se pistolník otočí a zařve: „Kdo to tam vzádu kecá?!“

Marv na něj kašle. Je vytočenej kvůli autu.

„Když tě vozim do práce, to si nestěžuješ, Ede, ty mi-zernej nabobe.“

„Nabobe? Co to sakra je, nabob?“

„Řek sem, držte tam vzádu hubu!“ zařve pistolník znova.

„TAK SEBOU HOĎTE!“ houkne na něj Marv. Nemá na to náladu. Ani trochu.

Leží ksichtem dolů na podlaze v bance.

V bance zrovna probíhá loupežný přepadení.

Na to, že máme jaro, je abnormální vedro.

Klimatizace je rozbitá.

Právě mu urazili auto.

Starouš Marv má dost, je to nad jeho síly, případně nad jeho chápání. Říkejte si tomu, jak chcete – je zkrátka pekelně nasranej.

Dál jsme rozplácnutý v bance na prošlapaným modrým koberci plným prachu, díváme se s Marvem na sebe a štekáme se očima. Náš kámoš Ritchie je o kus dál u stolku s legem, napůl pod ním, leží mezi kostičkami, který se rozsypany, když pistolník, celej rozklepanej, vběhnul s řevem a hulákáním dovnitř. Audrey je hned za mnou. Jednu botu má na mojí noze, takže mi začíná brnět.

Pistolník míří pistolí na nos nějaký nebohý holce za pultem. Na jmenovce má napsáno „Misha“. Chudák Misha. Klepe se skoro tak nevladatelně jako pistolník, zatímco čeká, až podobanej devětadvacetiletý chlápek s kravatou a zpocenejma flekama v podpaždí naplní tašku penězma.

„Ten chlápek by sebou moh trochu mrsknout,“ promluví Marv.

„To už sem říkal,“ sdělím mu.

„No a? Nemůžu k tomu taky něco poznamenat?“

„Dej ze mě tu nohu,“ řeknu Audrey.

„Cože?“ ona na to.

„Řek sem, dej ze mě tu nohu – začínám z toho mít brnění.“

Odsune se. Nenadšeně.

„Dík.“

Pistolník se otočí a naposledy zařve: „Kterej parchant to tam kecá?“

O Marvovi musím říct, že většinu času je to problematickej týpek. Hádavej. Ne zrovna přívětivej. Je to ten typ kamaráda, se kterým se věčně musíte štekat – zvlášť když se dotknete jeho šunkovatýho Falcona. A když to na něj přijde, chová se jako zastydlej blb.

Teď zavolá pobaveně: „To Ed Kennedy, pane. Ed Kennedy tady mluví!“

„Dík moc!“ ucedím.

(Celým jménem jsem Ed Kennedy. Je mi devatenáct. Jsem nezletilej taxikář. Typickej zástupce celý spousty mladejch

kluků, jaký jsou k vidění v týhle předměstský díře – žádný velký vyhlídky ani možnosti. Kromě toho čtu víc knížek, než je zdrávo, a jednoznačně nezvládám sex a daně. Těší mě.)

„No tak sklapni, Ede!“ zaječí pistolník. Marv se uculí.
„Nebo tam pudu a ustřelím ti prdel!“

Zase jednou si připadám jako ve škole, když na vás sadistickéj matikář řve od tabule příkazy, ačkoli mu můžete bejt ukradený a jenom čeká, až zazvoní, aby moh jít domů, dát si pivo a tloustnout u bedny.

Podívám se na Marva. Nejradši bych ho zabil. „Je ti dvacet, proboha. To chceš, aby nás oddělal?“

„Sklapni, Ede!“ Pistolníkův hlas je tentokrát silnější.

Zašeptám ještě potíšeje: „Jestli mě zastřelí, můžeš za to ty. To je ti jasný, ne?“

„Řek sem *sklapni*, Ede!“

„Pro tebe je všechno prdel, co, Marve?“

„Tak jo, to by stačilo.“ Pistolník nechá ženskou za pultem a rázuje k nám, nakrknutej až bůh brání. Když dorazí, všichni k němu vzhlídneme.

Marv.

Audrey.

Já.

A všechny ostatní beznadějný případy rozcapený na podlaze stejně jako my. Na koření nosu ucejtim konec hlavně. Svědí to. Ale nepoškrábu se.

Pistolník kouká ze mě na Marva a zase zpátky. Přes punčochu na jeho ksichtě je vidět nazrzlý fousy a jizvy po uhrech. Má malý očička a velký uši. Nejspíš přepadnul banku, aby se pomstil světu, že u nich doma vyhrál při dobročinný slavnosti tři roky po sobě cenu pro největšího hnusáka.

„Tak kterej z vás je Ed?“

„On,“ odpovím a ukážu na Marva.

„No tak, nech toho,“ vrátí mi úder Marv a z jeho výrazu je znát, že nemá takovej strach, jaký by měl mít. Ví, že bysme touhle dobou už byli oba mrtví, kdyby pistolník za něco stál. Vzhledně k chlápku s punčochou přes ksicht a spustí: „Počkejte moment...“ Poškrábe se na sanici. „Ste mi nákej povědomej.“

„No dobře,“ uznám, „já jsem Ed.“ Jenomže pistolník je moc zaujatej tím, co má na srdci Marv.

„Marve,“ zašeptám nahlas, „drž hubu.“

„Drž hubu, Marve,“ řekne Audrey.

„Drž hubu, Marve!“ zařve Ritchie z druhýho konce místnosti.

„Co seš sakra ty zač?“ houkne pistolník po Ritchiem. Otočí se, aby viděl, odkud hlas přišel.

„Já sem Ritchie.“

„Tak drž klapačku, Ritchie! Nezačínej eště ty!“

„Bez obav,“ odtuší hlas. „Děkuju pěkně.“ Zdá se, že všichni mí kamarádi jsou pěkný rejpalové. Neptejte se mě proč. Jako spousta jinejch věcí to tak prostě je.

Nicméně pistolník vypění. Jako by to z něj šlo kůží, přímo skrz tu punčochu na ksichtě. „Už toho mám setsakra plný zuby,“ zaúpí. Hlas mu syčí z pusy.

Marva to ovšem neumlčí.

„Řek bych,“ pokračuje, „že sme třeba chodili spolu do školy nebo tak něco, víte?“

„Ty chceš zkapat,“ procedí nervózně pistolník a nepřestává pění, „že jo?“

„No, vlastně,“ vysvětluje Marv, „jenom chci, abyste za mě zaplatil pokutu za parkování. Mám venku auto v patnáctiminutový zóně. Vy mě tu zdržujete.“

„To teda sakra zdržuju!“ namíří chlápek pistolí.

„Takový nepřátelství není nutný.“

Ach, bože, pomyslí si, Marv je v pytlí. Skončí s prostřeleným krkem.

Pistolník se podívá ven skleněnejma dveřma banky ve snaze zjistit, který auto je Marva. „Který je to?“ zeptá se, musím říct, že celkem slušně.

„Tamten bleděmodrej Falcon.“

„Ta *kraksna*? Na tu bych se ani nevychcal, natož abych za ni platil pokutu.“

„Tak moment.“ Marv už zase začíná bejt děsně dotčenej. „Vzhledem k tomu, že ste přepad banku, je pro vás zaplacení mojí pokuty to nejmenší, nemyslíte?“

Mezitím.

Prachy jsou připravený a Misha, ta chudák holka za pultem, zavolá. Pistolník se otočí a vydá se pro ně zpátky.

„Dělej, káčo,“ vyštěkne na ni, když mu je podává přes pult. Při loupežným přepadení je takovej tón nejspíš povinněj. Chlápek má poctivě nakoukaný ty správný filmy. Za chvíli už míří zpátky k nám, prachy v ruce.

„Ty!“ zaječí na mě. Když má teď prachy, vrátila se mu odvaha. Chystá se mě praštit pistolí, ale vtom jeho pozornost upoutá něco venku.

Podívá se líp.

Prosklenejma dveřma banky ven.

Od krku mu ukápne pořádná kapka potu.

Ztěžka dechá.

V hlavě mu to šrotuje – a.

Neudrží se.

„Ne!“

Venku jsou policajti, ale co se děje v bance, netušej. Na ulici to ještě neprosáklo. Říkaj někomu ve zlatý toraně, aby přestal blokovat auto zaparkovaný naproti před pekárnou. Auto odjede, poldové taky, a nemožnej pistolník tam zůstane stát s taškou prachů v ruce. Ujel mu komplic.

Najednou dostane nápad.

Znovu se otočí.

Zpátky k nám.

„Ty,“ nařídí Marvovi. „Dej nám klíčky.“

„Cože?!“

„Slyšel si mě.“

„To auto je starožitnost!“

„Je to kraksna, Marve,“ vpálím mu. „A dej mu ty klíče, nebo tě zabiju vlastnoručně!“

Marv našťavaně zaloví v kapse a vytáhne klíčky od auta.

„Buďte na něj hodný,“ zaškemrá.

„Polib mi,“ odpoví pistolník.

„Tohle není nutný!“ zařve Ritchie zpod stolku s legem.

„Ty sklapni!“ zařve pistolník na oplátku a vypadne ven.

Až na to, že u Marvova auta je asi tak pětiprocentní naděje, že nastartuje hned na první pokus.

Pistolník rozrazí dveře banky a vyběhne na ulici. Kousek od vchodu zakopne a upustí pistoli, ale rozhodne se pokračovat bez ní. V jediný vteřině zahlídnou paniku v jeho obličejí, když zaváhá, jestli ji zase sebrat, anebo běžet dál. Nemá čas, tak ji nechá bejt a utíká.

My se všichni zvednem na kolena, abysme na něj viděli, a díváme se, jak se blíží k autu.

„Teď sledujte,“ rozchechtá se Marv. Audrey, Marv i já se všichni díváme a Ritchie leze za námi.

Venku se zatím pistolník zastaví a snaží se přijít na to, kterým klíčem se auto otvírá. V tu chvíli všichni vyprskneme smíchy nad jeho neschopností.

Konečně se dostane dovnitř a neschůdněkrát se pokusí auto nastartovat, to ale nechytne.

A pak.

Z důvodu, kterej nikdy nepochopím.

Vyběhnu ven a cestou seberu pistoli. Na druhý straně ulice se s pistolníkem střetneme pohledem. Rád by z auta vystoupil, ale na to už je pozdě.